

[Dohrmann]

sen fuldstændig, således at almindelige mennesker også har mulighed for at investere i nogle gode virksomheder? Jeg er fuldstændig enig med dem, der har sagt, at dette her alene er et investeringsobjekt for dem, der har rigeligt med penge. Hvorfor skal folk med mindre indkomster ikke også have den mulighed? Jeg synes, det er skævt og forkvaklet, at ministeren i sit forslag begrænser antallet til 50.

Men om begge forslag skal jeg sige, at vi vil støtte enhver lempelse, enhver bitte ting, som kan hjælpe værfterne til igen at få nogle ordrebekendelser hjem, og derfor kan vi også stemme for begge de foreliggende forslag. Men vi gør det som sagt uden begejstring ud fra den motivering, at vi synes, at man, når man nu endelig er kommet i gang, burde gøre det eneste rigtige, nemlig at foretage en lovændring, som værfterne virkelig vil få gavn af. Dette her – og det gælder desværre begge forslag – er hverken fugl eller fisk, men vi skal gerne stemme for det.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Ordføreren vedrørende lovforslag nr. L 65 angående forslag til lov om ændring af lov om skattemæssige afskrivninger m.v. (Skibe), hr. Rahbæk Møller, har ordet.

Rahbæk Møller (SF):

Det var morsomt at overvære de to forligspartier venstre og socialdemokratiet i en hidtidig debat om, hvem der havde sagt hvad, hvorfor, hvornår osv., men baggrunden for det hele var selvfølgelig, at de er i et forlig om et forslag, som begge partier ved ikke duer.

Det forslag, som ministeren nu er kommet med, er ret båret af det mest ejendommelige, vi har set i mange år. Man hæver antallet af parthavere med fuld afskrivningsret fra 10 til 50, men vi ved, det ingen betydning vil have for de store værfter overhovedet, og de, der er i tvivl, kan jo vente til i morgen; så kommer tillidsmændene fra de store værfter nemlig og fortæller os det i skatteudvalget.

Det er den ene side; det er virkningsløst måske bortset fra nogle småværfter, men det er også asocialt, for selv når det drejer sig om et mindre skib, skal man trods alt være ret velhavende for at kunne købe en halv-

treksindstyvendedel. Det er en millionærlov, denne her. Den kan ikke bruges til noget – den er gal.

Det er også derfor, SF er kommet med sit eget alternativ, for vi har, som det er bekendt, foreslået, at man ophæver enhver grænse i antallet af parthavere. Uanset hvor man lægger den, vil den være arbitrær og asocial. Til gengæld, for at forhindre de mest spekulative arrangementer, har vi lagt en grænse for udlejningsperioden på 2 år. Det er nemlig typisk ved almindelig forretningsmæssig skibsfart, at man lejer ud hele tiden – bareboat charter, time charter osv. – men sjældent for en periode på over to år. De meget lange udlejningsperioder er karakteristiske for den specielle form, der hedder leasing, og som netop er det mest spekulative.

Ministeren var selvfølgelig nødt til at gå imod det. Det forstår jeg godt, men jeg synes, det var nogle svage argumenter, han fandt. Det ene var, at det var ejendommeligt at henlægge afgørelsen til ligningsrådet, og det vil jeg give ret i er ejendommeligt. Problemet er, at nogen skal afgøre, om der i disse somme tider udviklede arrangementer indgår udlejning over to år eller ikke, og vi har fundet det uhensigtsmæssigt, at den enkelte ligningsarbejder på det enkelte kommunale ligningskontor skulle sidde og træffe denne afgørelse. Det må være rimeligt, at man får en samlet afgørelse for hvert projekt for sig, og at den træffes i ligningsrådet. Afgørelsen kunne træffes et andet sted, f.eks. hos ministeren, men det må være rimeligt, at der kommer en afklaring forud, så det ikke er den enkelte medarbejder, der skal skabe den.

Så siger ministeren, at det ikke vil udelukke spekulative arrangementer, fordi folk jo vil spekulere i 2-årsgrænsen. Ja, det er selvfølgelig rigtigt; det vil de gøre i en hvilken som helst grænse, man lægger ind. Men som jeg forklarede lige før, indebærer de arrangementer, der er blevet mest fordømt i offentligheden, nemlig leasing, typisk en langt længere udlejningsperiode end 2 år, mens udlejninger i normal skibsfart, som det foregår i parteredier af enhver art, næsten altid vil holde sig under 2 år.

Jeg skal tilføje, at denne 2-årsgrænse ikke er noget, vi har taget ud af den blå luft; vi har selvfølgelig talt med branchefolk om det.